

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΟΛΕΣ, ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΠΑΝΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ

ΤΡΙΤΗ 19/5 ΣΤΗ 1μμ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ!

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΗ ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΚΕΡΑΜΕΩΣ

ΟΧΙ

ΣΤΗΝ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΖΩΝΤΑΝΗ ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΗ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ!

ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ ΤΟ ΑΝΤΙΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ!

Οι κάμερες είναι το πρόβλημα και όχι η λύση!

της Χρυσούλας Παπαγεωργίου (μητέρας μαθητή Β' δημοτικού)

Πόσες φορές ενώ ο εκπαιδευτικός στην τάξη έκανε παράδοση το παρακάτω μάθημα μαθηματικών νιώσαμε ότι δεν καταλαβαίνουμε και πολλά και θέλαμε κάτι να ρωτήσουμε, αλλά αναρωτιόμασταν αν η ερώτηση είναι «χαζή»; Πόσους συμμαθητές και συμμαθήτριες είχαμε ή ήμασταν και εμείς ένας/μία από αυτούς/-ες που διαβάζαμε χαμηλόφωνα και μόνο μετά από παρότρυνση του δάσκαλου/-ας, ενώ κοκκίνιζαν μάγουλα και αυτιά και έτρεμε το φυλλοκάρδι μας; Πόσες φορές εξαιτίας ενός κειμένου στο ανθολόγιο ή στα λογοτεχνικά κείμενα νιώσαμε να ταυτιζόμαστε και θέλαμε να μοιραστούμε στην τάξη αυτό που μας συμβαίνει; Πόσες φορές τη Δευτέρα μας ρώτησε ο εκπαιδευτικός πώς περάσαμε το Σαββατοκύριακο και θέλαμε να πούμε στους υπόλοιπους ότι

κάναμε μία ωραία εκδρομή, φάγαμε ένα τέλειο παγωτό, είδαμε μια φανταστική ταινία ή περάσαμε χάλια γιατί οι γονείς δούλευαν, δεν πήγαμε πουθενά ή ήμασταν όλη μέρα στο κρεβάτι γιατί είχαμε ακεφίες;

Θα μπορούσα να σκεφτώ άπειρες στιγμές στο δημοτικό, γυμνάσιο και λύκειο, δικές μου και συμμαθητών μου, καλές και κακές, που τελικά, είναι αυτές που διαμόρφωσαν σε μεγάλο μέρος την προσωπικότητά μου. Γιατί αυτό που λέμε «σχολείο» δεν είναι ένα δωμάτιο με τέσσερις τοίχους και έναν τύπο να μιλάει καθ' έδρας. Αυτό μπορεί να είναι η εικόνα ενός συνεδρίου, όχι, όμως, ενός σχολείου. Και στο κάτω κάτω, ακόμα κι αν κάποιος/-α εκπαιδευτικός πλησίαζε αυτήν την εικόνα κάποια στιγμή ήταν η δυναμική της τάξης που δεν του το επέτρεπε για πολύ. Γιατί όλο και κάποιοι θα μιλούσαν από κάτω, κάποιος θα χασμουριόταν ηχηρά, κάποιος θα πετούσε ένα χαρτάκι στη διπλανή του και τότε η δυναμική της τάξης θα έδινε άλλον τόνο στην τάξη. Η τάξη δεν είναι ένα ψυχρό δωμάτιο. Είναι χώρος εκπαίδευσης, κοινωνικοποίησης, φιλοξενεί όλη εκείνη τη δυναμική διαδικασία της παιδικής και εφηβικής ηλικίας, που ορίζει ποιος/-α θα είσαι μετά, πώς διαχειρίζεσαι όσα προκύπτουν στη ζωή.

Και η κάμερα στην τάξη αυτό το κόβει μαχαίρι. Γιατί η ζωή πια στην τάξη είναι υπό παρακολούθηση. Και ο μαθητής και ο δάσκαλος καλούνται να είναι «συμμορφωμένοι», όπως ο εκάστοτε επόπτης ορίζει.

Το παιδί μου στο σχολείο το στέλνω και το εμπιστεύομαι στους δασκάλους του. Δεν είναι εικόνα για κανέναν, δεν είναι το μέσο επιβολής αξιολόγησης, πειθάρχησης και εξαναγκασμού. Αρκεί να σκεφτεί καθένας και καθεμιά από εμάς ότι ακόμα και αν υπάρχουν ενημερώσεις συλλογικές, οι συναντήσεις με τον εκάστοτε εκπαιδευτικό είναι ατομικές και αφορούν μία συζήτηση για την μαθησιακή και ψυχική ανάπτυξη του παιδιού που δεν αφορά κανέναν άλλον εκτός από τα τρία μέρη της σχολικής κοινότητας, τον δάσκαλο, τον μαθητή και τον γονιό.

Και ναι, τα προσωπικά δεδομένα δεν είναι απλώς μία ξύλινη φράση. Έρχεται το ίδιο το Υπουργείο να τα νοηματοδοτήσει και να τα αμφισβητήσει με το χειρότερο δυνατό τρόπο εν μέσω μιας συνολικά δύσκολης κατάστασης που φαινομενικά δεν επιτρέπεται η αντίδραση; Ισχύει, όμως; Όχι, σε καμία περίπτωση. Αυτή τη στιγμή καλούμαστε ως γονείς να υπερασπιστούμε τα παιδιά μας και να αποδείξουμε ξεκάθαρα τι είναι αυτό που μας ενδιαφέρει. Αν πριν από λίγο καιρό σχολιάζαμε τις σχολικές γιορτές με αναπαράσταση reality shows τώρα καλούμαστε να μην επιτρέψουμε να γίνουν τα σχολεία μας reality σε μια πραγματικότητα δυστοπική.

Κάθε μάχη που αφορά το σχολείο οφείλει να δίνεται από όλους, εκπαιδευτικούς, μαθητές, γονείς. Όμως, τώρα μιλάμε, ίσως, για τη μητέρα των μαχών. Τα συλλογικά όργανα εκπαιδευτικών, γονιών και μαθητών πρέπει να συντονιστούν και να βρεθούν στο δρόμο, εκεί που τελικά φαίνεται ποιος θέλει και μπορεί.